

בלבבי
עבודה ראש חודש
כסלו
שינה וחולמות

בלבבי משבן אבנה
השיעורים של הרב זמינים ב"קול הלשון"
073.295.1245 | ישראל 605.313.6660 USA

נערך על ידי תלמיד

לקבלת העלון השבועי
בדוא"ל
יש לשלוח בקשה לכתובת:
bilvavi231@gmail.com
לקבלת העלון השבועי
בפקס
יש לשלוח בקשה לפקס
המערכת:
03-5480529

להאזנה לשיעור בקול הלשון

073-295-1245 ישראל
USA 605-313-6660

ומקיישים: כוכביות [*]
סולמית [#] -<
[6562311] -<
סולמית [#]

© כל הזכויות שמורות

מידי שבוע יוצא לאור
קונטרס 'אאלפך חכמה',
שכל שבוע עוסק בתיבה
אחרת.
המעוניין להצטרף לרשימת
התפוצה (דרך המייל/פקס)
ישלח בקשה במייל
bilvavi231@gmail.com
מדרכי הקדושה עדיף לש-
לוח בקשה דרך הפקס
03-5480529

ללקיחת חלק בהוצאות
הגדולות של הדפסת
הספרים לזיכוי הרבים,
ניתן ליצור קשר עם
מערכת
'בלבבין משכן אבנה'
טלפון: 052.763.8588
פקס: 03-5480529
ת.ד. 34192 ירושלים
9134100
bilvavi231@gmail.com

חודש כסלו. רבותינו אומרים, שהחורף בכללותו הוא זמן של "שינה", וחודש כסליו מיוחד ל"כח השינה" שבנפש.

האשה נבראה משינה

בדברי רבותינו למדנו שכח השינה מתגלה לא רק באדם שישן או בבע"ח שישנים, אלא גם הצומח, ואפילו הדומם, יש בו גילוי מסוים של כח של שינה. נתבונן בס"ד בהרחבה להבין בנפש שלנו, מה עניינו של כח השינה, ואיך אפשר להשתמש בו ולכוון אותו לצד הטוב.

בזמן שהאדם ישן יש העניין זה כח של גריעותא (חיסרון) וכח של מעליותא (מעלה). פעם ראשונה שמוזכר להדיא

בזמן שהאדם ישן יש העניין זה כח של גריעותא (חיסרון) וכח של מעליותא (מעלה). פעם ראשונה שמוזכר להדיא

עיקר כח האשה - הלב

הלב, לכן עיקר הגילוי של כח האשה זה כח של לב. "אני ישנה וליבי ער", בזמן שהאדם ישן מסתלקים ממנו המוחין ועיקר חיותו נמצאת בליבו, זהו כל יצירת האשה שהיא נבראה מזמן שהאדם ישן "ויפל ה' אלהים תרדמה וישן" שאז נבראה האשה, לכן כח ההרגש שבאשה הוא הכח העיקרי.

ידוע מאוד שיש איש ואישה, הכח היותר חזק אצל האיש זה כח המוחין והשכליות, והכח היותר חזק אצל האשה זה ההרגש והלב. באדם נאמר "אשר יצר את האדם בחכמה" ב' הוא נברא בחכמה ולכן עיקר הכח שלו זה מוחין; לעומת כך, האשה נבראה בכח שינה, בזמן שהאדם ישן, כמו שאומר הפסוק "אני ישנה וליבי ער", נמצא שכשהיא נבראה מן האדם, מה שהיה ער אצלו זה

שני חלקים של הלב - התעוררות ורצונות

שדפוסי ההתנהגות אלו הם דפוסי הרצונות של האדם בליבו.

בזמן שהאדם ישן, 'אני ישנה ולבי ער' - עיקר מה ש"ער" בלב זה לא כח ההתעוררות שבלב, אלא הלב ער בו. הכח של הרצונות, הכח של המידות - זה עיקר הגילוי שמתגלה בלב של האדם בשעה שהוא ישן.

צריך להבין איך וכיצד משתמשים עם השינה, ע"מ לגלות את ה"לב" שבאדם.

הלב שבאדם, בכללות ממש, מורכב משני חלקים. הלב מורכב מכח של התעוררות, ומכח של רצונות הנקראות 'מידות שבלב', 'מידות' הן חקיקת דפוס הרצון שמתגלה בעומק הלב. אלו הם א"כ שני החלקים שמתגלים בלב - כח של התעוררות, וכח של רצון שבלב שממנו ה'מידות',

חלומות - גילוי הרצונות שנמצאים בלב

מצד מי עשעה את אותם מאכלים והמחשבות שהיו לו, בזמן שהוא עשה אותם, וכן על זה הדרך. זהו חלק אחד של חלומות. חלק שני של חלומות שהאדם חולם, הוא כדברי חז"ל "אין האדם רואה אלא מהרהורי ליבו" ד' מה שהוא חשב במשך היום. חלק שלישי של חלומות שהאדם חולם

בשעה שהאדם ישן, הוא חולם חלום. מהו שורש החלומות שבאדם? בכללות ממש יש ג' שורשים לחלומות שהאדם חולם. יש שורש אחד לחלום מכח המאכלים שהוא אכל באותו יום, והעשנים שעולים מהכבד גורמים לאדם לחלום את מה שהוא חולם, הן מצד טבע המאכלים הן

^א בראשית ב' כא'-כב'.

^ב ברכת אשר יצר.

^ג שיר השירים ה' ב'.

^ד מסכת ברכות פרק ט' - ושם הגמרא מעמידה שהאדם 'רואה' בחלומו מהרהורי ליבו.

בכל אחד מהחלומות שאנחנו חולמים, אפשר שהאדם יסיח דעתו מהחלומות ולא יתבונן בהם כלל, ואפשר שהוא ינסה להשתמש בהם ולהביא אותם לידי התועלת המצויה. ננסה בס"ד להסביר איך וכיצד.

הכרת נפש האדם

במבט הראשון ואפילו קצת יתר על כן, היא רק השכבה הראשונה או שכבה שניה. איך אנחנו נוגעים בשכבות היותר פנימיים, בדברים היותר דקים של הנפש ולא רק בשכבה החיצונית ובחלק היותר גס של הנפש?

נפש של אדם נמשלת כחבלים, שיש חבל עבה מאוד ויש חבל יותר דק ויותר דק, עד שיש חוטים דקים מאוד, כמו חוטי תפירה קורי עכביש וכדומה. נפש אדם שהיא מורכבת בצורה של חבלים - את החלק העבה של החבלים כל אחד מאיתנו מכיר, מי יותר ומי פחות, אבל אפשר להכיר. וככל שהחלקים הפנימיים של הנפש נעשים דקים יותר, כך פחות ופחות בני אדם מכירים. הנפש הפנימית של כח אחד ואחת מאיתנו, שהיא 'דק על דק עד אין נבדק', כמעט אין בני אדם שנוגעים בעומקה של הנפש לרוב הדקות שלה.

מי שחושב על דרך כלל שהוא מכיר את נפשו, זה נובע מכך שהוא תופס שכל מה שיש בנפש שלו זה רק הרובדים החיצוניים יותר והגסים יותר. אבל ככל שהאדם מכיר את עצמו יותר, הוא מתחיל להבין שבעומק נפשו יש רבדים עוד יותר דקים ועוד יותר דקים, ואז הוא מבין שמה שהוא מכיר את עצמו, זה רק טיפה מן הים ממש. ועל זה נאמר, "עמוק עמוק מי ימצאנו".

אדם שלא מכיר את עצמו ואדם שלא עמל להכיר את עצמו, בהכרח שכל חייו לא פועלים בכיוון הנכון. מי שמנסה לחיות שבעים ושמונים שנה בלי להכיר את עצמו, הרי זה כאדם שנעשה נגר ומעולם לא למד נגרות ואין לו חוש לזה, הריהו כסנדלר שלא למד את המקצוע ומנסה לתקן נעליים ואין לו חוש לזה. לא יתכן שהאדם יעבור את כל ימי חייו אם הוא לא מכיר את נפשו. אדם חייב להשקיע עמל כל ימי חייו להכיר את נפשו - כמו

זה גילוי של עומק הרצונות שנמצאים בליבו, "על משכבי בלילות ביקשתי את שאהבה נפשי"ה שבשעה שהאדם שוכב על מיטתו בלילה, הוא יכול לגלות ולברר את מה שהלב שלו מבקש, את מה שהלב שלו רוצה.

כל אדם יש בו חיצוניות ויש בו פנימיות. החיצוניות - זה מה שהוא עושה. הפנימיות - אלו הם הרצונות שלו, המחשבות שלו, המידות שלו. עיקר האדם זה הפנים של האדם. שם נמצאים הרצונות המחשבות והמידות.

בוודאי שאם יש פנים ואין חוץ, זה לא שווה כלום. אבל אם יש חוץ ואין פנים, אז העיקר חסר מן הספר.

החיצוניות שלנו ממש, כל אחד ואחת מאיתנו על דרך כלל יודעים איך הם נראים, כל אחד הרי על דרך כלל הסתכל במראה וראה איך הוא נראה. את המעשים שאנחנו עושים ולשים לב למה אנחנו עושים, איש לפי ערכו, אז אנחנו מכירים החיצוניות שלנו. אבל איך אנחנו מכירים את העולם הפנימי שנמצא בתוכנו?

העולם הפנימי שבו אנחנו חיים, יש חלק שיותר קל להכיר אותו, ויש חלק שיותר קשה להכיר אותו. את הקווים הכלליים של הנפש הפנימית - האדם יכול להכיר בקלות (באופן יחסי). הוא מכיר בכללות ממש האם הוא אדם זריז בנפשו או עצל בנפשו, הוא מכיר בכללות ממש האם הוא אדם שנוטה לשמחה או אדם שנוטה לעצבות, הוא מכיר בכללות ממש אם הוא אדם שנוטה לטוב עיין או לרע עין. כל זה בכללות ממש האדם יכול להכיר מהתבוננות ראויה, אלא אם כן הוא כ"כ לא מסכים עם עצמו שהוא צריך להטות ולשחד את עצמו ועי"כ הוא לא מכיר.

א"כ את הרובד החיצוני ממש של המראה אנחנו מכירים - את הרובדים של המעשה, אנחנו יכולים להכיר, פחות או יותר, איש כפי ערכו. את הקווים הכלליים ממש של הנפש - אנחנו ג"כ באופן ככלי ממש יכולים להכיר כפי שדובר. אבל הנפש בכל אדם מורכבת מחלקים רבים מאוד. היא מורכבת משכבות על גבי שכבות. מה שנראה

^ה שיר השירים ג' א'.

^י החלוקה המובארת כאן היא בכללות, וראה ספר גלות וגאולה בהרחבה רבה מאד על חלוקת האדם ומבנהו.

^י קהלת ז' כד'

עצמינו יותר בדיקות ויותר בדיקות ויותר בדיקות.

שאמר הראב"ד וואמר המהר"ל ועוד, ע"פ הפסוק באיוב, "מבשרי אחזה אלוך"ט. לכן עמלנו להכיר את

שלב ראשון בהכרת עצמינו: לכתוב המידות והרגשים שאתה מרגיש עכשיו

השני גם את החסרונות שלהם. אבל לשים לעת עתה דגש יותר על המעלות, ולנסות לשרטט לעצמם את הכרת הנפש הכללית של עצמם, אלו מידות טובות יש בהם, ואלו להיפך, אלו תכונות יש בנפש. בקו כללי מאוד של הנפש, וזהו שלב ראשון שכל אדם צריך לשבת ולעשות עם עצמו.

יש ספרים ודרכים חיצוניים שמנסים ללמד בני אדם איך להכיר את עצמם ואין להם נגיעה אמיתית לפנימיות האדם כלל! אבל צריך להבין, גם בדרך של תורה - אפילו אותה הכרה שהוא הגיע אליה הוא רק שלב, ע"מ להגיע להכרה עוד יותר פנימית, ועוד יותר פנימית.

ראשית, כמובן, כל אחד ואחת מאיתנו צריכים לקחת דף ועט, ולרשום לעצמם את כל המעלות שלהם ומהצד

שלב שני: לכתוב ההיפוך של כל מדה וכח שאתה מרגיש

נפתח בחלק השני שהזכרנו. כל כח וכח שיש לנו בנפש - בהכרח שיש לנו כח הפוך ממש לאותו דבר. כדוגמא בעלמא, יש כח של אהבה ויש כח של שנאה. אם יש לנו כח של אהבה, בהכרח שיש לנו גם כח של שנאה. אבל בעומק יותר - דבר שאנחנו אוהבים אותו, על דרך כלל, כמעט ללא יוצא מן הכלל, אנחנו לא אוהבים אותו במאה אחוז, אלא אנחנו גם אוהבים אותו וגם שונאים אותו!

צריך להתבונן ולהבין את הנקודה הזאת עמוק מאוד. בכל דבר שגילינו כלפיו מידה אחת, בהכרח שבעומק הנפש גם ההפכיות של אותה מידה מתגלה כלפי אותו דבר. זה רק שאלה של איזון ומינון כמה אנחנו אוהבים וכמה שונאים, אבל אנחנו לא שונאים באופן מוחלט ולא אוהבים באופן מוחלט, על דרך כלל. זוהי נקודה מאוד יסודית, שצריך להתבונן עליה ולהפנים אותה עמוק בלב. היחס שלנו לכל דבר הוא לא חד, הוא כמעט ללא יוצא מן הכלל מורכב מדבר והיפוכו.

הבעל אוהב את אשתו, האשה אוהבת את בעלה, האב

לאחר שבאופן כללי כל אחד ואחת סידרו לעצמם את המידות טובות הכלליים ואת המידות של הצד השני, ואת תכונות הנפש בכללות, רצונות הנפש ותכונותיה - ואנחנו מרגישים עוד פעם: את המידות טובות והפכם, את התכונות ואת הרצונות ואת נטיות הנפש - מכאן ואילך מתחילה העבודה השורשית הפנימית, להבין, שכל אחד ואחת מהמידות או מהתכונות והרצונות, ראשית, מורכב מחלקים. יש יסוד ראשון ויש יסוד שני. כל אחד מהמידות שגילינו והתכונות שגילינו, יש לו גם כח הפוך.

א"כ, כל כח ומידה ותכונה בנפש שאנחנו מכירים בעצמנו, מורכב מחלקים, ועוד, כל כח ומידה ותכונה בנפש שגילינו בנפשנו יש לנו גם את הצד ההופכי שלו.

צריך להבין: אלו הם שני היסודות על מנת להיכנס להבנת הנפש פנימה יותר, דק יותר ויותר עד אין קץ. שני היסודות הללו שנתבארו הם בעצם הפתח ע"מ להיכנס לתוך העולם הפנימי שבנפש האדם.

^ח ראה פירוש הראב"ד לספר יצירה פרק א' משנה א': צריך אתה לדעת שכל מה שברא הקב"ה בעולמו כנגדו ברא באדם שנאמר נעשה אדם בצלמנו כדמותנו וכל זה כדי שיתבונן מתוך הגולה את סתרי החכמה, שנאמר ואחר עורי נקפו זאת ומבשרי אחזה אלוך, פירוש האיברים אשר נסדרו אחר עורי ונחקקו ואת ר"ל העטרה עד שכל פרטיה וכלליה נחקקו באדם, ולכן ומבשרי אחזה אלוך

^ט איוב יט' כב'.

^י ראה ידע את דמיונך' בכמה מקומות בספר אודות השיטות הללו ומה החיסרון שלהן בפרט.

^{יא} מאחר והתפיסה הפנימית האמיתית אין לה הקשר לשיטה זו או אחרת או אף לספר תורני זה או אחר, ורמז לדבר, מה שאמר משיח לבעש"ט בעת עליית נשימתו (מופיע באגרת לר' גרשון מקיטוב): "אימתי קאתי מר? לכשיפוצו מעיינותיך חוצה" דהיינו המעיין הפרטי שלך וההכרה האמיתית שלך.

^{יב} ויעידו כאלף עדים מקרי גירושין רבים המתחילים מאהבה ומסתיימים בשנאה, וכן מצוי לרוב שכעומק הקשר שבין שתי ידידים אם באו לידי מחלוקת קרוב שיבואו לידי שנאה כגודל האהבה, רק שהאדם המאון ידע למתק שנאה זו.

בלבבי משכן אבנה

שחרית לרב דסלר, לשאול אותו מהיכן בא החלום הזה. אמר לו הרב דסלר, "אתה אוהב את הבן שלך, אבל גם יש לך ניצוץ בנפש הפוך. הוא מעורר אותך בלילה, הוא מפריע לך לפעמים, הוא מוציא אותך מהשלווה שלך, והניצוץ הזה בנפש הוא זה שהביא את החלום רח"ל שאתה הולך להורגו". בוודאי שעיקרו של אותו האדם הוא שאוהב את הבן שלו, והוא אוהב אותו הרבה, אבל האם הוא אוהב אותו במאה אחוז? לא, היה גם צד הפוך בנפש. בוודאי מכח כך הגיע החלום של הלילה.

אוהב את הבנים, הבנים אוהבים את האב, האם אוהבת את הבנים, הבנים אוהבים את האם, ולעולם ישנה אהבה להבנים, אבל כמעט ללא יוצא מן הכלל גם יש ניצוץ מסויים של שנאה! (ולפעמים רח"ל, זה יותר מניצוץ) אבל גם אם האהבה היא עיקרית והיא חזקה מאוד והיא מוחלטת כמעט, בדקות יש גם ניצוץ להפך.

יש מעשה ידוע שהיה עם הרב דסלר שבא אליו אחד מהתלמידים ואמר לו שהוא חלם בלילה רח"ל שהוא לוקח סכין ושוחט את הבן שלו. הוא נבהל מאוד בבוקר שהוא מסוגל לחלום כזה חלום, והוא רץ מיד לאחר

חלומות – גילוי הכוחות העמוקים שבלב

מאוד ניסון העושר, ואני מיוחד מזה. ואם זה לא חלום אמיתי, אז למה חלמתי את זה? הרי ביום לא הרהרתי על זה, הרי שבהכרח זה נובע מעומק נקודת הנפש שזה מה שאני רוצה! על זה גופא אני צם."

בכל חלום וחלום שאנחנו חולמים אנחנו צריכים לבדוק את שלושת הדברים הללו: האם הרהרנו על הדבר ביום, ואם לא, צריך להרהר שהחלום הזה בא מהמקום הפנימי שבנפש, שזהו עומק הנפש. עיקר החשד שצריך שיהיה הוא שזה בא מגילוי עומק הרצונות של הנפש. החלום מברר ומראה לאדם מה הם רצונותיו, לפעמים היותר גלויים, ולפעמים הרצונות היותר דקים והיותר נעלמים שבנפש.

מי שלא רוצה לעמול ולברר את הדקות של הנפש שלו, עברו החלומות בלילה מועילים, ולפעמים חולמים חלומות מפחידים, אבל מי שמבין שכל עניינו של אדם כאן בעולם זה לעבוד את הקב"ה, וחלק גדול מהעבודה של בורא עולם היא ההכרה של עצמו, "מבשרי אחזה אלוה", והוא מבין שההכרה של עצמו יש בה הכרה חיצונית ויש בה הכרה פנימית, וההכרה הפנימית מורכבת מדקות לפנים מדקות - ולגבי אותו אדם, החלום יכול לשמש ככלי גדול לעבודתו.³

יש מעשה ידוע מהחפץ חיים שפעם הוא חלם שהוא נהיה עשיר, ולאחר מכן התענה תענית חלום. הוא אמר, "ממה נפשך. אם החלום הוא אמיתי ואני אהיה עשיר, אז גדול

עצות איך להקשיב אל דקות הנפש

הדבר נראה באופן גלוי מאוד, איך הוא היה עמל לברר מכח מה שהוא קיבל מרבותיו, את הדקויות של הנפש.

א"כ המהלך הראשון הוא בירור ע"י לימוד שיטתי עמוק, ללמוד את חלקי המידות ופריטיהם ודקותם. זוהי נקודה הראשונה.

(ב) זמן בכל יום להכרת הנפש

כמו שיש בני אדם שיש להם חוש נגינה דק יותר וגם יותר, יש בני אדם שיש להם חוש טעם יותר דק ויש כאלה שיש להם יותר גס, כן יש בני אדם שיש להם חוש הבחנה דק יותר להכיר את נפשם. מי שיש לו את אותו חוש, צריך

הרוצה להקשיב לדקות הנפשו, החלום הוא חלק מהדרכים להגיע לאותו מקום פנימי. נסקור בכללות ממש בקצרה בס"ד איך האדם יכול לגעת בנקודות הדקות של הנפש. בכללות הדברים ממש:

(א) לימוד עמוק מאוד בדברי רבותינו, באופן של דרך מהלך ושיטה.

כל מי שלומד עמוק בדברי רבותינו בעלי המוסר, מדורות ראשונים ועד דורות אחרונים בכל הבתי מדרשות, ראה שהם היו עמלים לברר את הדקויות של הדק מן הדק. בפרט בדור אחרון, בספר 'מכתב מאליהו' של הרב דסלר,

³ בחלק השני יבוארו מספר ספרים. ולמען נקל על המעיין להלן עוד מספר ספרים ידועים העוסקים בתיקון המידות. וכל אחד יבחר את הקרוב לנפשו: ספר אורחות צדיקים, ספר הישר, תיקון מידות הנפש לר' שלמה אבן גבירול, המספיק לעובדי ה', חובות הלבבות, נתיבות עולם למהר"ל, אגרת המוסר לר' ישראל מסלנט ועוד רבים מאד.

נכנס למקום הפנימי של נפשו מכח ההתבוננות ולאחר מכן מכח ההשקטה, כאשר הנפש מגיעה למקום השקט הפנימי, באופן טבעי רמת ההכרה שם גבוהה יותר, ובתוך השקט אפשר להרגיש דברים דקים יותר שלא מרגישים אותם שעה שעה, כאשר נמצאים בזמן של רעש. ככל שההאדם יכול להיכנס לשקט עמוק יותר, אז הוא נכנס למקום עמוק יותר בנפש, למקום דק יותר בנפש, וע"י כן הוא יכול להכיר את נפשו ביתר שאת וביתר עוז.

זה אחד מן הדרכים החזקות ביותר להכיר את העומק של הנפש ואת דקותה, ע"י כניסה מכח התבוננות, ואחרי זה השקטה, (או השקטה מעיקרא, איש לפי צורתו), להגיע למקום שקט בנפש. ובמקום העמוק בתוך הנפש האדם, הוא חווה את נפשו יותר, בבידור יותר, בדקות יותר, ומשם מגיעה הכרה נפלאה מאוד, איש לפי ערכו והשגתו.

(ה) מודעות בחיי יום יום, להמחשבות וההרגשים המתחלפים

החלק החמישי הוא אפילו שלא בזמן ההשקטה שעליה דובר בחלק הרביעי.

האדם, ככל שהוא חי יותר עם מודעות אישית, אז הוא יותר שם לב למחשבות שחולפות כרגע, ולהרגשות שעוברות כרגע מהר. יש מחשבות שהאדם חושב עליהם הרבה זמן, וכל אחד מודע להם, מי יותר ומי פחות. ויש הרבה מחשבות שעוברות באדם כהרף עין, מהר, והרגשות שעוברות כהרף עין, מהר. ככל שהאדם חי

לזהות אותו, ואז הוא צריך לרכז את עצמו ולייחד לעצמו זמן להתבוננות עם אותו חוש, על מנת להוציא אותו מהכח לפועל.

אבל, בזה לא כל בני אדם שווים. במהלך הראשון שאמרנו, כל בני אדם לפי ערכם לומדים בדברי רבותינו את הדקויות של הנפש לפי השגתם. החלק נתלה בחוש הטבעי שהקב"ה נתן, וכל אחד יכול לחדד אותו לפי ערכו, אבל בוודאי שכל אחד יש לו חלק בחוש הדק שקיים בנפשו.

(ג) למצוא ידיד, ולברר נפשו עמו

החלק השלישי כל אחד ואחת אם אפשר להם למצוא ידיד (ולנשים, ידידה) שהם מבררים איתם יחד את הדברים, ופעמים רבות מאוד הליבון המשותף עם ידיד הקרוב לנפש שלהם, שמתאימים ומבינים אחד את השני, יכול לפתוח הרבה את ההבנה בכוחות הנפש וההכרה העצמית.

(ד) שקט פנימי

שלב זה בא אחרי שהאדם בוודאי קיים את החלק הראשון: שהוא למד את הדברים בעיון בדברי רבותינו (ולא בספרים זרים, אלא בדברי רבותינו, ללמוד את הדברים בשיטתיות).

החלק הרביעי- מה שדובר כבר כמה פעמים, שהאדם צריך לייחד לעצמו זמן של לב, זמן של שקט, כאשר האדם

^י ראה מסכת ברכות (ה): שלרבי יוחנן היו עשרה בנים ומתו כולם, והיה מנחם אחרים בעצם בנו הקטן 'דין גרמא דעשירא ביר' (שרבי יוחנן תלה עצם קטן מבנו האחרון שמת על צווארו והיה הולך לבית האבלים, וכשהיו רואים את העצם היו מתנחמים), והיו לו כוחות נפש עצומים לעמוד בניסיון ולנחם אחרים. והגרמא במסכת בבא בתרא (פד). מספרת שכאשר נפטר ריש לקיש (חברותא של רבי יוחנן) היה רבי יוחנן מצטער מאוד על מותו. שאלו מי ילך וישיב את דעתו? אמרו: ילך רבי אלעזר בן פדת, שהיה חריף מאוד בלימוד. הלך ולמד לפני רבי יוחנן. כל הלכה שאמר רבי יוחנן אמר לו רבי אלעזר יש לי ראייה לדברך. אמר לו: אתה לא כמו ריש לקיש, כשהייתי ואמר לו הלכה לריש לקיש היה מקשה לי 24 קושיות ומתיר 24 תירוצים. היה רבי יוחנן קורע בגדיו והולך ובוכה 'איפה אתה ריש לקיש, איפה אתה ריש לקיש' ? עד שיצא מדעתו. ביקשו חכמים רחמים עליו ונפטר רבי יוחנן. שאל רבי אליהו לפיכך: איך אדם גדול בעניקים כזה שעמד במיתת עשרה מבניו, נשבר במיתת ריש לקיש? אלא כל זמן שהיה לרבי יוחנן חברותא ברמה שלו שיכל להקשות ולתירץ וללבוש את הסוגיות לעומקן, אגר כוחות נפש עצומים בהם יכול היה לעמוד בייסורים שעבר, אבל כשמת ריש לקיש ולא מצא חברותא מתאימה כבר לא יכול היה ויצא מדעתו. ועל זה נאמר או חברותא או מיתותא. וראה עוד בענין נקודת ה'חבר' בספר ליקוטי מוה"ר ל"ד, ובתורה קפ"ד כתב: "כי כשמדברין עם חברו ביראת שמים. אף שאין חברו מקבל ממנו, אף על פי כן הוא מקבל התעוררות מחברו, כי על ידי ההכאה שיצאו הדבורים מפיו לחברו, על ידי זה חוזר האור אליו, (וזהו בחינת אור חוזר ממש המשובא בכתבים עיין שם). כמו מי שמכה בכותל שחוזר הדבר אליו, כמו כן כשמדבר לחברו אף על פי שאין חברו מקבל ממנו, אף על פי כן הוא בעצמו יכול להתעורר מהם, על ידי ההכאה שיצאו הדבורים לגבי חברו והכו בו וחזרו אליו. ועל כן אם היה מדבר אלו הדבורים בינו לבין עצמו יכול להיות שלא היה מתעורר מהם כלל, ועל ידי שדברם לחברו, נתעורר מהם אף שחברו לא נתעורר, כי חזרו אליו על ידי בחינת ההכאה כנ"ל." (זהו בחינת אור חוזר שהוא על ידי בחינת הכאה כמבאר בכתבים והבן). "[בכתבים] הכוונה בכתבי הקבלה של האר"י הקדוש].

בלבבי משכן אבנה

הסוגיה של חודש כסליו, הוא ע"י הכח השינה. בשינה, האדם מתגלה במחשבותיו במוחו בליבו דברים דקים מאוד, שבמשך היממה רוב בני האדם לא יכולים לשים לב אליהם.

מי שעמל תמיד להכיר את נפשו בחמישה החלקים הקודמים שהזכרנו, השינה נותנת לו גילוי נוסף להכיר את עומק נפשו. הוא יכול לגלות בשינה דברים שהוא עצמו היה לו קשה להסכים שקיימים בעומק נפשו, אבל הוא חלם אותם, ואז ממילא הוא מנסה לברר יותר, וכשהוא יברר את עצמו, על דרך כלל הוא יגלה שחלומות לא בא רק מה'עשנים של המאכל', אלא פעמים רבות מאוד החלום יתגלה מכח דקות עומק הנפש שנמצאת בתוכו. ע"י כן מתברר ששינה לא הפכה להיות דבר לבטלה, אלא היא הפכה להיות כלי חשוב מאוד להכיר את עצמו.

במודעות יותר, אז אפילו מחשבות שעוברות מהר מאוד, כעוף הפורח באוויר, הוא לאט לאט מזהה אותם ומכיר אותם, וגם ההרגשות שמגיעות וחולפות כהרף עין, הוא לאט לאט יכיר אותם.

ככל שהאדם חי עם מודעות יותר, הוא צריך להיות בהקשבה פנימית מתמדת, הן למחשבותיו והן להרגשותיו, ולא לזלזל ולו במחשבה קלה שחולפת במוחו, ולו בהרגש קל שעובר בליבו, ולהבין שהמחשבות וההרגשות הללו הם כמו "מים שצפים על פני השטח" - כלומר, הם הגילויים של עומק נפשו. ככל שהאדם חי במודעות יותר, אז הוא שם לב לאותם מחשבות דקות ולהרגשות דקות ואז ההכרה שלו בנפש הולכת ומתחדדת תמיד.

ו) הכרת עצמנו ע"י חלומות

החלק האחרון, והוא החלק שאיתו פתחנו שהוא עיקר

לסיכום

העיוני בדברי רבותינו דווקא, להכיר את שורשי המידות וחלקיהם. מכח כך, שנזכה לעלות יחד כל הכנסת ישראל, בסולם העולה בית אל, להכיר את נפשותינו, בבירור גמור יותר ועמוק יותר, ומתוך כך, להכיר את מי שאמר והיה העולם, לדבוק בו בשלימות אמיתית, יחד כולם.

כל הדברים שנאמרו היום בס"ד, הם שייכים רק למי שרוצה לחיות חיים פנימיים. אבל לא רק שהוא רוצה לחיות חיים פנימיים, אלא שהוא באמת נכנס לתוך עולם פנימי. ומה שהוא נכנס לתוך עולם פנימי, זה לא כניסה ע"מ להישאר בפתח או קרוב לפתח, אלא זה ע"מ להיכנס יותר פנימה ויותר פנימה.

הדברים הללו הם לא כהתחלה של עבודה, אלא כהמשך למי שדרך במפתן הדרך לעולם הפנימי, והוא חושק תמיד להיכנס יותר. ואז ששת הדרכים הללו שהוזכרו בכללות ממש אלו הם דרכים איך להגיע למקומות דקים יותר בנפש, פנימיים יותר בנפש, מאירים יותר בנפש, עד שהאדם זוכה להגיע למקום הפנימי ביותר בנפשו.

צריך לזכור בהתחלת הדרך שהתכלית היא להגיע לבסוף למי שאמר והיה העולם, רק שאנחנו עוברים תהליך על מנת להגיע למקום הפנימי, אליו ית"ש.

יזכה אותנו הבורא ית"ש שנזכה להיות מאלו שמבקשים עולם פנימי, מאלו שמבקשים יותר את נפשם, כדרך להגיע לעצמם ומשם לקב"ה. נחזור ונדגיש שוב: לא לדלג בשום פנים ואופן על השלב הראשון, שהוא הלימוד

¹⁰ ההתעקשות בלימוד דברי רבותינו כהקדמה קריטית, אחת מהסיבות היא שכל בר איניש שזכה להכנס לנפשו מעט יודע שהנפש הפנימית עמוקה מיני ים, והנכנס לים זה ללא הקדמת דברי רבותינו ייאבד עצמו ולא יקבל את התוצאה הרצויה. דברי רבותינו הן כמפה ושבילים בנפש האדם, אך לא סתם מפה אלא מפה המביאה את הנפש לתכלית.

שאלות ותשובות עם הרב

שאלה: כשהרב אומר להתמקד יותר על החיובי, האם הכוונה דווקא חיובי בגדר שאם רוצים אלו רצונות אז שזה רצון ה' גם? או שחיובי זה לאו דווקא שמתאים לרצונו של הקב"ה?

תשובה: כל רצון שהוא רצון של הקב"ה, הוא וודאי חיובי. יש רצונות של הנפש הבהמית, שהם לא מחמת מה שהקב"ה רוצה, וזה עצמו יש בו רצונות טובים ויש בו רצונות שליליים. ודאי שזה יכול לגלות גם את הרצונות הבהמיים שרוצים את הדבר לא מחמת שזה רצון ה', אלא מחמת עצם הרצון, וזה יכול לגלות את הרצון האלוקי. וזה גופא צריך בירור אם זה יכול לגלות את שניהם.

שאלה: אז מה הרב מתכוון כשהוא אומר להתמקד יותר על החיובי? זה דווקא רצונות, או גם מידות ודברים כאלה?

תשובה: מי שמתמקד רק על הרצונות החיוביים ששייכים לקב"ה, הוא בדרך כלל מנותק מעצמו, כי האדם לא נמצא במדריגה שעיקר הרצונות שלו זה רק רצון ה', על דרך כלל. לכן חייבים להתמקד גם ברצונות הטבעיים, ולהוסיף על זה גם רצון שהוא רצון ה'. אבל להתמקד רק ברצון ה' - על דרך כלל זה דילוג במדריגת נפשו של האדם. מי שנמצא שם, אשריו וטוב לו, אבל רוב בני האדם לא נמצאים שם.

שאלה: לפי מה שהרב אמר מקודם בנוגע לשינה בנשים שהם מתבגרות, אז זאת אומרת שלפי זה אישה שהיא כמה זמן כל יום מתבוננת על עצמה, ממילא היא תצטרך פחות שינה?

תשובה: ככל שהאדם חי גבוה יותר, אז לפעמים זה גורם לזה שהוא צריך פחות שינה. יש בני אדם שיש להן חולשה גופנית וכל מיני סיבות גופניות, שצורכות את השינה. אבל מצד עצם נקודת התפיסה הפנימית של הנפש, ככל שהאדם חי פנימה יותר, אז הסיבה שלו לצורך שינה לפי מה שדובר הולך ונחלש. בוודאי שאנחנו בני אדם ואנחנו בעלי חומר ולעולם אנחנו

שאלה: חוץ מספר מכתב מאליהו שהרב אמר כבר, האם יש עוד איזה ספרים שהרב מציע ללמוד?

תשובה: חוץ ממכתב מאליהו, אפשר ללמוד את הספר 'שפתי חיים - מידות', שני כרכים של ר' חיים פרינדלנדר. מי שיותר עמוק, יכול גם להיכנס לספר 'שיעורי דעת' של הרב בלוק. מי שעוד יותר עמוק, יכול ללמוד ספרי ר' ירוחם. מאוד מומלץ לקרוא את הספר 'המאורות הגדולים', שזה תולדותיהם של חכמי בעלי המוסר, מר' ישראל מסלנט עד הדור שלפנינו. גם הסדר של בית קלם אפשר ללמוד, ואלו ספרים שהוציא אותם הרב דסלר בדורינו, של בית המדרש של קלם, תורת קלם.

שאלה: כשעושים את הרשימה ומוצאים דברים שליליים בתוך עצמינו, מה לעשות איתם?

תשובה: רושמים אותם רק ע"מ להכיר כמו מפה. אנחנו לא מדברים עכשיו על מה לעבוד. רק לרשום את כל מה שמכירים בנפש, כהגדרה כללית. עיקר נקודת הריכוז של הנפש צריך שתהיה בנקודות החיוביות, ולא בשליליות. לא להתעלם מהשלילי, אבל האדם צריך להיות מרוכז בחיובי.

שאלה: כשנשים מתבגרות, אז השינה יותר קשה להם, וישנים פחות וקשה להירדם. האם יש סיבה רוחנית לזה?

תשובה: הסיבה הרוחנית הפשוטה היא, שזמן השינה שבאדם זה זמן הסתלקות של המוחין וגילוי של הלב. ככל שהאדם נהיה יותר מבוגר, ובפרטות אישה - אז מתגלה יותר כח של לב. בלשון חז"ל, זה נקרא 'זקן מלא רחמים', אז הלב נעשה יותר רך. וכן על זה הדרך מצינו שחזן שניגש לעמוד צריך שיהיה מבוגר יותר על מנת שיהיה לו לב יותר רך. ככל שהלב יותר רך, אז הנטיה של השינה כבר קיימת ביום, וממילא הצורך לישון הולך ונחלש.

בלבבי משכן אבנה

להם זה לא בדיוק המהלך המדויק, ולהם כדאי ללכת במהלך שעובד יותר מהלב ולא מכח השכל כ"כ?

תשובה: באופן כללי מאוד, ההגדרה היא נכונה. אבל אם הולכים עם לב בלי שכל בכלל, אז זה לא יכול להצליח. יתר על כן, הבעיה שבה עסקו רבותינו היא, שבדורות האחרונים הנשים משתמשות עם השכל במקומות אחרים, כן, ברגע שמשמשות במקומות אחרים עם השכל, אז הם מעוררים את כח השכל שלהם, ואם הם לא יכניסו את זה לקדושה, אז ממילא יהיה בזה נקודת הפרעה. אם הם לא היו מעוררות את השכל בשום דבר אחר, אז העבודה היתה יותר קרובה ללב. אחרי שעוררו את השכל בחוכמות אחרות, אין ברירה אלא להשתמש עם אותו כח של שכל שהם עוררו גם לקדושה. עדיין בכללות אצל רוב הנשים כח הלב נשאר יותר חזק מכח השכל, ועיקר העבודה היא עבודה של לב, ופחות יותר עבודה של שכל. בוודאי שדברי רבותינו שנטו יותר לשכל זה נטה יותר לדרך של אנשים ולא לדרך של נשים, אבל מכיון שרוב הנשים בדורנו השכל שלהם משתלב במקומות אחרים, צריך את אותו כח של שכל כפי שיעור השכל שהם כבר כן משתמשים איתו ולהתמשש בו בקדושה.

שאלה: בספר של ר' חיים פרינדלנדר יש חלק שם על "עדים זוממים", האם זה גם חלק מהלימוד להנשים, או יש לדלג על זה?

תשובה: כל נקודה שקשה לאיש לפי ערכו, נשים ידלגו על זה. אי אפשר לתת הכוונה אחידה. כל נפש משתנה, אבל כל נקודה שקשה, ידלגו. יש כמובן כיוון שסוף כל סוף זה ספר שנכתב לבחורים בישיבה קטנה ולא ניתן לבנות בסמינר, בוודאי שיהיו נקודות פה ושם שהן קשות. הרב דסלר מדבר בשפה יותר קלה. אם קשה לה, אז שתלמד עלי שור.

שאלה: כל המהלך הזה של הבנת עצמו להכיר את הרצונות והמידות, האם זה כבר עכשיו הכרת הנשמה, או שהנשמה זה מקום הרבה יותר עמוק, שקודם צריך לעבור הרבה תהליכים של הכרת עצמו עד שמגיעים לשם?

צריכים לישון, ואומרים בחז"ל 'שבועה שלא ישן שלושה ימים מלקין אותו', אבל הצורך לשינה מסוימת בנפש הולך ונחלשת, ככל שהאדם חי יותר פנימי.

שאלה: זה שאלה כללית על כל העניין של העבודה. יש כאן חבורה שלומדים "חובת הלבבות", והם לומדים עכשיו "שער עבודת האלוקים", ושמה הם למדו שאי אפשר להגיע לנשמה עד שקודם מתקנים את המידות, קודם צריכים לתקן את הגאווה והתאוה ושאר המידות ואחרי זה אפשר להגיע לנשמה. אבל מהרב ומשאר הספרים וכל השיעורים של הרב, מתקבלת הרגשה שזה לא בדיוק ככה, שאפשר להגיע לנשמה ועל ידי זה לתקן את המידות, ולא חייב להיות שקודם מתקנים את המידות ואחרי זה עובדים על הנשמה. איך זה מסתדר?

תשובה: השאלה היא נכונה מאוד. החוה"ל היה אחד מן הראשונים, אבל מבואר בדברי רבותינו שבדורות האחרונים ככל שמתקרבים לזמן של ביאת משיח אז האור של הנשמה מאיר יותר בעולם. יש בזה נקודת מעלה וזה גם יכול להביא כישלון. נקודת המעלה היא, שאפשר להתקרב לנשמה יותר בקלות, מחמת שהאור של הנשמה מאיר. וזה מביא גם לנקודת אפשרות של תקלה, כי אז יכול להיות שהאדם ינסה להיכנס לעבודה פנימית בלי תיקון המידות, ויאיר לו אור הנשמה וע"כ כן זה יגרום שנשמתו תיכנס למידותיו המלוכלכות, וכל עבודתו תהיה לא נקיה. האם זה נכון שיש איזשהי נטיה שמבואר יותר שהאדם קודם צריך לתקן את נפשו בשלימות ולאחר מכן להאיר את אור הנשמה? זה נכון. רבותינו עצמם אמרו שבדורות האחרונים האור של הנשמה מאיר יותר, והדבר יוצר פתח על מנת להגיע לנקודה הפנימית. צריך להשתמש בזה וגם לדעת את הסכנה שבזה, ולנסות בד בבד, לעבוד על המידות [יחד עם עבודתו להגיע אל הנשמה], ולזהר שלא יפול ח"ו עם עבודה זו.

שאלה: מה שהרב אמר בתחילת השיעור שהאיש נברא יותר בחכמה, מכח השכל, והאישה נבראה מהשינה, מכח הלב - האם לנשים כשהם לומדים ספרים כמו חוה"ל שמדבר יותר מה השכל אומר, האם

מסודרת, זה היה עיקר רוב הדרך במשך כמה דורות של רבתינו. היה גם כאלה שדרכו בדרכים יותר עליונות, שבדקות אלו דרכים יותר מסוכנות.

שאלה: לפני שאני מתחילה את העבודה, אני מנסה בדרך כלל להרגיע את עצמי. אני עושה את זה על ידי שאני מתחברת לקב"ה. חושבת על פסוקים על הקב"ה, על ה"אין סוף", וזה מרגיע אותי, ובאמת אני מרגישה מחוברת. האם ההרגש הזה שאני מרגישה זה באמת רגש של נשמה של משהו עמוק? או שזה רק פשוט היכי תמצה להרגיע, ויש רבדים הרבה יותר עמוקים ממה שאני מרגישה ויש משהו מלמעלה?

תשובה: אני לא מכיר באופן אישי את המדוברת שאני יכול לענות. אבל בדרך כלל, הרגש שיש בו נקודה מסוימת פנימית, מחמת שיש בקע מסוים בנפש שיכול כל אדם להתחבר אליו. אבל האדם לא נמצא שם אלא לרגע אחד, ואז הוא יכול להתחבר לאותו מקום. יש עבודה שמגיעה מלמעלה, לחיות שם באופן קבוע, אבל לאדם שלא תיקן את עצמו מלמעלה, זה מאוד מסוכן. להתחבר מידי פעם למקום עליון כן, אבל צריך לחזור מלמעלה לתקן את הכל.

שהדברים יהיו ברורים: לעבוד מלמעלה, בלי לגעת בנקודות העליונות להתחבר לקב"ה, זה קשה מאוד לרוב בני האדם, ובפרט בדורינו אנו. לכן כל אדם צריך להתחבר לקב"ה מהמקום שבו הוא נמצא, ובמקביל לכך, לאחר מכן לעבוד מתתא לעילא. החיבור לנקודה הפנימית, איש לפי ערכו. באמת פעמים זה חלקו דמיון, פעמים זה יותר אמיתי. אבל גם אם זה דמיון, סוף כל סוף הוא מתחבר בנקודה מסוימת לקב"ה, והלוואי שאלה יהיו כל הדמיונות של כולם. אבל לבנות את כל העבודה בסוף רק על החלק הזה, בשום פנים ואופן לא. אם זה הנקודה שמרגיעה את הנפש ולאחר מכן חוזרים לעבודה לפי המדרגה שבו היא נמצא, זה בסדר גמור, אם מבינים שזה רק סדק שדרכו נוגעים באותו מקום. אבל חוזרים בחזרה למקום האמיתי של עבודת הנפש, ומשם עובדים לתקן אותה זה הצורה השלימה והנכונה.

תשובה: הצד השני הוא הנכון. מתחילים מהכרה של הנפש הבהמית, לאחר מכן הנפש האלוקית, לאחר מכן הרוח. להגיע לנשמה, זה רחוק.

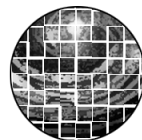
שאלה: כיוון שהנשמה זה דבר מאוד עמוק, כמו שהרב אמר, האם שייך בכלל שאדם שהוא עבר את כל הדברים האלה שיהיה איזה שהוא חיבור לקב"ה, להרגיש מחובר לקב"ה ומחובר למקומות עמוקים, או שלא שייך כזה דבר בכלל?

תשובה: בוודאי ששייך. כל מה שנאמר בהתחלה, הכוונה שבנין של דבר באופן שלם אז בונים אותו מלמעלה למעלה, וודאי שיש ניצוצות של המקום העליון שמאירים למטה. רק אי אפשר להבין אותם ברור עד שמגיעים פנימה יותר. לכל אחד יש גם את הניצוץ של הנשמה, ומכח כך הוא גם יכול להתחבר לקב"ה. זה יכול להיות מכח פשיטות של תמימות עמוקה, או זה יכול להיות מעומק של תפילה, או זה יכול להיות מעומק של שיחה עם הקב"ה, זה יכול להיות מעומק של אהבה להקב"ה, אבל עדיין כללות הנפש לא נמצאת שם. יש בקע מסויים שדרכו האדם מתחבר. דומה למה שדיברנו מקודם, שכיוון שאור הגאולה מתקרב, לכן האור של הנשמה יותר מאיר, ולכן גם יותר קל למצוא נקודות שדרכם אפשר להתחבר. אבל אי אפשר לומר ששם האדם נמצא. האור מאיר שם באופן חזק והוא יכול דרכו להתחבר, אבל כללות המדרגה שלו היא למטה, ולכן העבודה של המידות היא מתחילה מלמעלה למעלה, בצורת בניין מסודר.

אפשר להתחיל עם עבודה של נשמה, אבל זה דרך יותר מסוכנת. יש בני אדם שמחמת שאין להם כח להתמודד עם הנקודות הנמוכות, אז הם לא יעשו כלום. אז אתה נותן להם את האפשרות להתחיל מלמעלה. יש בני אדם שהבקע העליון שלהם חזק ומאוד, וקשה להם להתחיל מלמעלה, ואז הם מתחילים מלמעלה. יש בני אדם שהנטיה שלהם תמיד להתחיל מתחושת הצלחה, אז הם מתחילים מלמעלה. אפשר להתחיל מלמעלה, אבל זה נקודות שיש בה הרבה מאוד סיכון. כשמדובר על סדר עבודה בנוי, אז זה מתחיל מלמעלה למעלה, בצורה

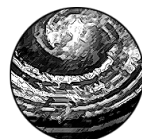
משפ' אליאס
רח' קדמן 4
לפרטים
050.418.0306

שיעור שבועי חולון
בלבביפדיה
מחשבה
יום ד' 20:30

רח' הרב בלוי 33
לפרטים
052.763.8588
שיעור עץ חיים 21:05

שיעור שבועי ירושלים
בלבביפדיה
עבודת ה'
יום ה' 20:30 בדיוק

יש לשלוח בקשה
לכתובת:
bilvavi231@gmail.com

לקבלת העלון השבועי
בדוא"ל
לפי סדר הפרשיות,

ב"קול הלשון"
ישראל 073.295.1245
USA 605-313-6660

שיעורי מורינו
הרב שליט"א

משלוח ברחבי העולם
03.578.2270
books2270@gmail.com

רכישת ספרי הרב:
ספרי
אברמוביץ

U.S.A.
SHIRAH DISTRIBUTORS
Tel. 718-871-8652

4116 16th Avenue
Brooklyn, NY 11204
sales@shirahdist.com

